

GISZELING IN WOLVERDING

(Das Oslo-Syndrom)

Criminele komedie in vijf bedrijven

door

MARKUS VOELL

vertaling

An van Kessel

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GIJZELING IN WOLVERDING - DAS OSLO SYNDROM** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARKUS VOELL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © by Markus Voell

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Herbert - filiaalleider van de plaatselijke bank, midden veertiger, aan wiens verzorgde voorkomen, correct kostuum, stropdas etc., zijn functie als het ware is af te lezen

Adele - zijn pakweg tien jaar oudere echtgenote, van het type voormalige landadel; duur in de kleren en rijkelijk voorzien van juwelen, maar desondanks toch elegant; gewend de lakens uit te delen en niet vrij van enige arrogantie

Inge - attractieve jonge vrouw van rond de dertig; medewerkster van de bank, met een dubbelfunctie, want ze is tevens de geliefde van Herbert; waar het betreft het doordrijven van haar zin, kent ze geen scrupules

Marcus - een niet met zijn financiële positie tevreden zijnde rentenier; nogal klein van stuk, voortvarend, een tikkeltje ruig en ook enige intelligentie uitstralend

Pleun - eveneens gepensioneerde maat van Marcus, maar iets meer uit de kluiten gewassen; beduidend trager van geest en meer het soort goedmoedige lobbies

DECOR:

Het verhaal speelt zich af in een bank, er zijn geen tussentijdse decorveranderingen nodig en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. Het toneel is in twee gelijke helften verdeeld en de scheidslijn ervan wordt gevormd door een balie, die haaks op de toeschouwerruimte staat. Bij een kleiner toneel staat deze tot aan de achterwand, bij meer ruimte staat ze los daarvan, zodat men langs daar van links naar rechts kan komen en omgekeerd. Aan de voorzijde ervan moet in beide gevallen voldoende ruimte blijven om zich vrijelijk van links naar rechts en vice versa over het toneel te kunnen bewegen. Aan de voorkant van de balie, dus in feite aan de zijkant vanuit de zaal gezien, zit een rode knop, met erboven het opschrift "alarm". De linkerhelft van het toneel doet dienst als bezoekersruimte. In de brede achterwand is geheel links de toegang tot de bank van buitenaf. Bijvoorbeeld een dubbele glasdeur met handgrepen. In de hoek boven links ziet men een bewakingscamera. Op de voorgrond links een bloembak met kunstbloemen. In de wand links een raam, dat, passend bij een bank, meer breed dan hoog mag zijn. Het dient ter decoratie en in dit geval vooral als uitkijkpost. Dus beslist geen raam, dat geopend kan worden. Verder is deze ruimte aangekleed met allerlei zaken, zoals bij een bank te doen gebruikelijk, o.a. reclamestand, posters enz., afhankelijk van de beschikbare ruimte. Het rechter toneelgedeelte is de ruimte van het bankpersoneel. In de brede achterwand rechts is een deur naar de oponthoud ruimte voor de mensen van de bank, de brandkast enz. Boven deze deur tegen de wand een flikkerlicht, dat, als op genoemde alarmknop aan de balie gedrukt wordt, in alarmtoestand aan en uit blijft gaan. Op het toneel, overwegend achter, een bureau, dat ietwat schuin staat, aangekleed met allerlei spullen die erop thuishoren, waaronder vooral een telefoon. Achter het bureau een stoel. Op de voorgrond rechts een staande kapstok. Ook deze ruimte dient aangekleed te zijn zoals gebruikelijk, bijvoorbeeld met een archiefkast en hier of daar nog een poster met een beleggingsadvies en soortgelijke zaken.

EERSTE BEDRIJF

Tijdens het zichtbaar worden van het toneel, dat in schemerdonker is gehuld, rinkelt de telefoon onafgebroken; als de telefoon stil valt, hoort men hoe de buitendeur links wordt ontsloten; Herbert, in trenchcoat en met aktetas, op, en doelbewust naar deur rechts achter, verdwijnt kort, waarna het toneel vol verlicht wordt; Herbert verschijnt weer, trekt zijn jas uit, hangt die aan de kapstok, naar het bureau, haalt uit de aktetas een broodtrommeltje en thermoskan; de telefoon rinkelt opnieuw.

Herbert: *(kijkt verwonderd op zijn horloge, neemt op, vriendelijk)* Goedemorgen, Burgerbank Wolverding, met van Bodegraven. Wat kan ik voor u doen...? *(lijdend, ogen ten hemel, maar poeslief)* Liefje, je bent nog in het land? Ik dacht, dat je al lang in het vliegtuig... Stormvogeltje, we hebben het er toch over gehad, dat je alleen maar je creditcard nodig hebt als je in New York shoppen gaat... Nee, sneeuwvlokje, natuurlijk niet... het spijt me... Vanzelfsprekend, m'n hagelsteentje! Zal ik vlug iemand met een pak dollars naar Schiphol sturen...? Ach zo, ik dacht, dat je er al was. Maar precies zoals je wilt, m'n ijskristalletje, dan zie ik je zo! *(hangt op, verachtelijk)* Oude hurricane! *(verdwijnt in rechts achter, terwijl Inge opkomt via de ingang, gekleed in een rose regenjas, een hoedje dragend en op hoge hakken; als Herbert met een pak dollars terugkomt, legt hij die op zijn bureau; ze rennen op elkaar toe; de ontmoeting vindt zowat plaats in het midden voor de balie, ze vliegen in elkaars armen, waarna een zoenpartij volgt)*

Inge: Eindelijk!

Herbert: Eindelijk!

Inge: Eindelijk zijn we van die zuurstengel verlost en is de wereld van ons alleen!

Herbert: Nog niet helemaal.

Inge: *(geschrokken)* Niet helemaal alleen?

Herbert: Natuurlijk helemaal alleen, m'n duifje, dat heb ik je beloofd, maar eh...

Inge: *(duwt hem iets van zich af, pruilend)* Wat maar?

Herbert: Weet je, ze is nog niet helemaal weg. Ze komt nog even langs om dollars op te halen.

Inge: Ik krab haar de ogen uit het hoofd! *(klemt zich weer aan hem vast)*

Herbert: Ja ja, m'n druivensuikertje, maar toch zeker dan pas, als ze weer uit New York terug is. Als ze niet kan zien, wat ze wil kopen,

heeft ze geen plezier aan de trip, komt misschien vroeger terug dan verwacht en...

Inge: ...Betragt ons bij een seksorgie op de keukentafel!

Herbert: Precies! Of...

Inge: ...Op het dakterras!

Herbert: Of, nog erger...

Inge: *(is steeds heftiger geworden)* ...in de badkuip!

Herbert: *(zich losmakend)* Wat dan het definitieve einde van m'n huwelijk zou betekenen.

Inge: *(weer pruilend)* Wanneer schop je haar eindelijk de straat op en trouwt met mij?

Herbert: Inge, ik heb je al duizendmaal uitgelegd, dat het niet kan! In onze huwelijksovereenkomst is een clausule opgenomen, waarin duidelijk is vermeld, dat, ingeval er sprake mocht zijn van een echtbreuk mijnerzijds, zij in het bezit zal komen van ons gezamenlijk vermogen.

Inge: Het hele vermogen?

Herbert: *(droog)* Alles wat zij in het huwelijk heeft meegebracht. En dat "is" ons hele vermogen.

Inge: En dat zal zij bij een scheiding in elk geval krijgen?

Herbert: Nou nee, niet in "elk" geval. Als zij mij in de steek mocht laten, krijg ik de helft. Tenminste, als het buiten mijn schuld is.

Inge: De helft maar?

Herbert: De helft. Maar daarmee zit ik dan wel voor de rest van mijn leven helemaal gebeiteld.

Inge: Wij!

Herbert: Natuurlijk, mijn zoeteke, "wij". *(geeft haar een zoen)* Maar de waarschijnlijkheid, dat ze mij zonder reden zal verlaten, is uiterst gering. En ik heb er geen idee van waarom eigenlijk niet, want vaak heb ik het gevoel, dat ze me helemaal niet kan uitstaan.

Inge: *(probeert hem wild van zijn kleren te ontdoen)* Maar bij mij is het net andersom!

Herbert: *(afwerend)* Alsjeblieft, Inge, niet hier! Adele kan er elk moment aankomen, want ze belde vanuit haar auto!

Inge: Als je me niet onmiddellijk begint uit te kleden, sta ik niet voor mezelf in! *(op dat moment Adele op via de ingang; Inge ziet dat niet, omdat ze er met haar rug naartoe staat; Herbert ziet het meteen, draait Inge een slag en helpt haar uit haar jas; men ziet nu, dat ze een net jurkje draagt)*

Herbert: Mag ik u eerst even uit uw jas helpen, juffrouw Ganzewinkel? *(dan tot Adele, die, energiek als ze is, meteen dichterbij komt)* Ha, liefje, daar ben je. Ik heb al op je gewacht. *(Inge, beledigd, grist*

hem haar jas uit handen en brengt die naar de kapstok, waaraan ze ook haar hoedje hangt)

Adele: Spaar je die onzin alsjeblieft. Ik heb nu geen tijd voor jouw zwakzinnig geflikflooi, ik moet dat vliegtuig nog halen!

Herbert: Natuurlijk, liefje. Het geld ligt al gereed. Juffrouw Ganzewinkel heeft het allemaal geregeld, nietwaar juffrouw Ganzewinkel?

Inge: Zoals u zegt, meneer van Bodegraven. *(pakt het bundeltje bankbiljetten, overdreven vriendelijk)* Goedemorgen, mevrouw van Bodegraven. Hier zijn uw dollars. *(begint ze aan de balie minutieus voor haar neer te tellen)*

Adele: *(nors)* Ja ja, het is al goed. *(grist haar het geld uit de hand)* Ik ben toch zeker niet achterlijk!

Inge: Zeker, mevrouw van Bodegraven, zoals u wilt. Ik wens u een prettige reis en wij hopen u weer spoedig bij ons terug te zien.

Adele: Dat opgefokte geslijm mag u gerust achterwege laten. Denkt u soms, dat ik niet allang weet wat hier gaande is? *(Inge en Herbert schrikken zich een hoedje)*

Herbert: Maar rozenknopje, wat bedoel je daarmee?

Adele: Doe niet zo schijnheilig! *(verachtelijk)* Jij en je juffrouw Ganzebloem!

Inge: Ganzewinkel!

Adele: Jullie hebben me lang genoeg bedrogen!

Herbert: Maar honnepon, ik...

Adele: Niks te honneponnen! Ik weet alles. En zodra ik uit New York terug ben, zal mijn advocaat contact met je opnemen!

Inge: Maar mevrouw van Bodegraven!

Adele: Was nog iets, juffrouw Ganzenei?

Inge: Ganzewinkel!

Adele: De droom van het grote geld is uitgedroomd, O ja! Ik beschik namelijk over fotomateriaal, dat boekdelen spreekt! *(sarcastisch)* Ik wens jullie een prettige voortzetting van de dag. *(staat op het punt te vertrekken)*

Herbert: Maar m'n liefste meizoentje!

Adele: *(ijskoud tot Herbert)* Dit is het einde van een zekere Herbert van Bodegraven! *(in zichzelf)* Ik had dit al veel eerder moeten doen. *(Inge staat achter de balie, Adele is bijna bij de uitgang, Herbert staat zo'n beetje tussen hen in; Marcus op via de ingang, over zijn hoofd en gezicht een zwarte nylonkous getrokken, in de linkerhand een stok, waarop hij leunt en die hij ook in het verdere verloop steeds bij zich heeft, in de rechter een pistool, dat hij op de aanwezigen gericht houdt; Pleun, samen met hem opgekomen,*

heeft eveneens een zwarte nylonkous over het gezicht; in de ene hand een lege rugzak, in de andere een pistool, dat hij ook op de aanwezigen gericht houdt; beiden zijn ook voor de rest in zwart gekleed; een van de schoenveters van Pleun zit los)

Marcus: Allemaal hoog die hand! Dit zijn overval! Liggen, vlug vlug, met die gezicht op grond, veel vlug! (*Inge, Herbert en Adele volgen dit bevel vlug op*) Mustafa, jij halen die geld! (*er gebeurt niets*) Mustafa?

Pleun: Akim?

Marcus: Jij halen die geld!

Pleun: Ja, Akim. (*hij gaat naar achter rechts, rugwaarts, de revolver op de drie gericht houdend, maar dat alles op de meest dilettantistische wijze; dan af; op het toneel alles stil, vijf seconden, tien seconden, terwijl Marcus zijn pistool zenuwachtig van de een op de ander richt, hetgeen een beetje problematisch is, omdat Herbert en Adele aan de ene kant en Inge aan de andere kant van de balie ligt*)

Pleun: (*terug*) Akim?

Marcus: (*nerveus*) Wat zijn, Mustafa?

Pleun: Akim, waar zijn die geld?

Marcus: (*ongeduldig*) In brandkast, jij soekelaar, waar anders?!

Pleun: Aha. (*weer af, er verstrijken weer tien seconden, Marcus duidelijk in dubio of hij achter Pleun aan moet; Pleun, weer terug*) Akim?

Marcus: Mustafa, wat nu weer zijn?

Pleun: Akim, die kast van de brand...

Marcus: Ja, Mustafa?

Pleun: Waar die zijn?

Adele: (*verliest haar geduld, zich ietwat oprichtend en tot Pleun*) Zeg meneer Simpelmans, is dit soms uw eerste bankoverval?

Pleun: (*verrast, valt uit zijn rol*) Zeker mevrouw. Kan men dat soms merken?

Adele: (*honnend*) Dat mag men wel zeggen.

Pleun: Oh, dat spijt me echt hoor.

Marcus: (*ontzet*) Pleun! (*merkt, dat hij er zelf ook naast zit*) Shit! Mustafa jij onmiddellijk houden op met spreken tegen deze mevrouw!

Pleun: Ja maar, zij zei...

Marcus: Mustafa, alsjeblieft!

Pleun: Spreek niet op deze toon tegen me. Je weet goed, dat ik dat niet kan verdragen!

Marcus: *(doet moeite kalm te blijven, hem duidelijk knipoogjes gevend)* Mustafa, jij niet vergeten waar wij komen vandaan!

Pleun: *(lichtelijk kwaad)* Luister, vriend. Het feit, dat ik alleen maar op de lagere school was en niet, zoals jij, ook nog op dansles ben geweest, geeft je nog lang niet het recht mij hier in de zeik te zetten!

Marcus: *(blijft knipogen, vertwijfeld)* Nee Mustafa, jij eraan denken wat wij afspreken over praten!

Pleun: *(merkt het knipogen nu op, komt dichterbij, kijkt nog eens heel secuur, dan, bezorgd)* Marcus, heb je iets in je oog gekregen?

Marcus: *(valt uit)* Achterlijke klojo! Wil je hen niet meteen onze complete indentiteit geven? Waarom laat je hen niet vlug even je paspoort zien?

Pleun: *(verwonderd)* Maar dat heb jij toch!

Marcus: Wat?

Pleun: Ik heb het je toch gegeven, zodat je de vliegtickets naar Venezuela kon reserveren. *(Marcus stikt haast van woede)*

Adele: Zou het zo langzamerhand niet eens tijd worden eindelijk dat geld te pakken en dan te verdwijnen. U bent uiteindelijk niet de enigen die een vliegtuig moeten halen.

Marcus: *(kwaad)* Wat hebt u ermee te maken, dat... *(stokt, men ziet hem nadenken)* En u hebt nog gelijk ook. *(neemt Pleun de rugzak af, duwt hem zijn pistool in de hand en gaat af via rechts achter. Met de drie alleen gelaten, wordt Pleun in toenemende mate nerveus; houdt hen overdreven in de gaten, sluipt om hen heen, totdat hij opeens, net als hij voor langs de balie van links naar rechts wil, met een voet op de loshangende veter van de andere schoen trapt, struikelt en zich nog net op de been kan houden; met de rug naar de rode alarmknop van de balie toe, bukt hij zich om de veter te binden, het geen met twee pistolen in zijn handen, niet blijkt te gaan; helemaal in gedachten duwt hij Inge, die het dichtst bij hem ligt, de pistolen in handen en bindt zijn veter; Inge kijkt met afschuw naar wat ze in haar handen heeft en geeft, op het moment dat hij klaar is, een geluidje van zich; geschrokken begrijpt hij wat hij gedaan heeft, ontruikt haar de pistolen en staat nu, met zijn rug tegen de zijkant van de balie, zenuwachtig en de pistolen richtend, links en rechts achter zich te kijken, komt zo met zijn achterste aan de alarmknop, waardoor het rode alarmlicht boven rechts aan en uit blijft gaan; hij ziet dat niet, omdat hij eerst eens kijkt waaraan hij zich gestoten heeft)*

Pleun: *(de alarmknop bekijkend, dan tot Inge)* Neemt u mij niet kwalijk, juffrouw eh... hoe was de naam ook alweer?

Inge: *(nog steeds angstig)* Ganzewinkel.

Pleun: Aangenaam. (*bukt zich, wil haar een hand geven, maar moet daarvoor eerst het pistool even onder zijn andere arm klemmen, alles zo onhandig mogelijk*) Maar zegt u eens, juffrouw Ganzenveer...

Inge: Ganzewinkel.

Pleun: Oh, neemt u mij niet kwalijk. Maar zegt u eens, juffrouw, waarvoor is deze knop hier?

Herbert: (*vanuit ligpositie*) Die eh, die is voor het koffiezetapparaat.

Pleun: Koffiezetapparaat?

Herbert: Ja, voor het koffiezetapparaat.

Pleun: Goh! En zou ik dat nu misschien hebben ingeschakeld?

Herbert: (*onzeker*) Ja, dat hebt u.

Pleun: Van hieruit?

Herbert: Pre... precies, van daaruit.

Pleun: (*naar Herbert toe*) Weet u wat?

Herbert: (*benauwd*) Ja?

Pleun: Ik neem er een.

Herbert: (*benauwd*) Wat?

Pleun: Een kop koffie. (*kijkt om zich heen*) Waar is het?

Herbert: Wat eh, wat zoekt u?

Pleun: Dat koffiezetapparaat. (*kijkt om zich heen*) Ik zie het nergens.

Herbert: Het koffiezetapparaat is eh... het is eh...

Inge: ...in reparatie.

Pleun: Oh. Was het defect?

Inge: (*samen met Herbert, vlug*) Ja!

Pleun: Jammer.

Herbert: Als u eh, als u wilt, ik bedoel eh, u kunt, als u wilt een kop van mijn koffie hebben. De thermoskan staat op mijn bureau.

Pleun: Oh, dat is aardig van u. Wacht, blijft u maar rustig liggen, zal ik 'm wel zelf halen. (*legt de pistolen op het achterste deel van de balie, gaat naar het bureau, zoekt*) Neemt u mij niet kwalijk, maar waar kan ik de kopjes vinden?

Herbert: In de middelste la links.

Pleun: (*trekt de la open*) Ah, ik zie het al. Anders nog iemand?

Herbert: Ja, graag.

Pleun: Melk en suiker?

Herbert: Nee, dank u, zwart.

Pleun: En u, juffrouw Ganzenlever?

Inge: Ganzewinkel... Ook zwart graag.

Pleun: (*roept richting Adele*) En u, mevrouw?

Adele: Nee, voor mij niet. Van een gezellig koffiekransje heb ik nu eenmaal een heel andere voorstelling.

Pleun: *(heeft ondertussen wat koffie in de plastic bekertjes geschonken en zet deze vooraan op de balie)* Alstublieft, bedient u zich maar. *(Herbert kijkt onzeker om zich heen, staat dan voorzichtig en aarzelend op, de pistolen in het oog houdend; Inge wacht eerst af en staat uiteindelijk ook voorzichtig op, hetzelfde geldt voor Adele; Pleun drinkt al koffie, leunt tegen de balie, ontdekt dan opeens het alarmlicht, dat steeds aan en uit blijft gaan; gaat ernaartoe, bekijkt het van dichtbij; Herbert tracht zich nu van de pistolen meester te maken; hij moet dit voornemen echter steeds onderbreken, omdat Pleun zich tijdens de volgende dialoog voortdurend naar hem toedraait)*

Pleun: Vertelt u me eens, wat is dit voor een raar licht?

Herbert: *(schijnheilig)* Welk licht bedoelt u?

Pleun: Hierboven, dat rode. Het gaat steeds aan en uit.

Herbert: Ach zo, dat.

Pleun: Ja.

Herbert: Dat is eh...

Inge: De telefoonbeantwoorder.

Pleun: De telefoonbeantwoorder?

Herbert: Ja.

Inge: Weet u, als iemand belt en eh, er is niemand, zal ik maar zeggen... Ik bedoel eh, als niemand opneemt...

Herbert: En de telefoon blijft maar rinkelen en rinkelen... *(geeft Inge teken, dat ze verder moet blijven praten en Pleun moet afleiden)*

Inge: ...Omdat niemand kan opnemen, dan eh...

Herbert: ...Dan is dat een teken, dat er niemand is.

Pleun: Ach zo.

Herbert: Ja zo.

Pleun: Heeft zonet dan iemand gebeld?

Herbert: Ja, ik bedoel nee, maar het zou best kunnen, dat eh... *(als Herbert al dicht bij de pistolen is, komt Marcus terug; de rugzak is nu duidelijk gevuld; hij overziet de situatie, laat de rugzak vallen en stort zich op de pistolen; een steekt hij in zijn broekband, het ander richt hij onmiddellijk op de anderen, die angstig terugwijken; snauwt vervolgens tegen Pleun)*

Marcus: Wat doe je in godsnaam?

Pleun: Ik drink koffie.

Marcus: Dat zie ik. En waarom sta jij hier doodgemoedereerd koffie te drinken?

Pleun: Die vriendelijke meneer daar heeft me uitgenodigd.

Marcus: Achterlijke druiloor! Die vriendelijke meneer wilde zich net van de pistolen meester maken! (*ziet het nu*) En wat is dat voor een flikkerlicht daar?

Pleun: De telefoonbeantwoorder.

Marcus: (*ongelovig*) De wat?

Pleun: De telefoonbeantwoorder. Toen ik per ongeluk aan de knop van het koffiezetapparaat kwam, moet net iemand gebeld hebben.

Marcus: (*kijkt rond*) Welk koffiezetapparaat?

Pleun: Dat is defect.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto